

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część V. — Wydana i rozesłana dnia 13. stycznia 1903.

Treść: **M 11.** Rozporządzenie, dotyczące ustanowienia przedaźni sądowej we Lwowie.

11.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości z d. 10. stycznia 1903,

dotyczące ustanowienia przedaźni sądowej
we Lwowie.

Na zasadzie artykułu XLI. ustawy wprowadzającej Ordynację egzekucyjną (ustawa z dnia 27. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 78), rozporządza się w myśl §§ów 274, ust. 2 i 280, ust. 3 Ordynacji egzekucyjnej, co następuje:

Ustanowienie przedaźni sądowej i jej zakres działania.

§. 1.

Do sprzedaży ruchomości fizycznych sądownie zajętych, znajdujących się na obszarze c. k. Sądu powiatowego Sekcja I we Lwowie, ustanawia się publiczny lokal licytacyjny (przedaźnię sądową).

Przedaźnia sądowa podlega kierownictwu i pieczy c. k. Sądu powiatowego Sekcja I we Lwowie.

Służbę i tok czynności w przedaźni normuje instrukcja zatwierdzona przez Ministerstwo sprawiedliwości.

§. 2.

W przedaźni można nadto sprzedawać:

1. ruchomości fizyczne, znajdujące się na obszarze miasta Lwowa, które należą do masy kon-

kursowej, jeżeli postępowanie konkursowe toczy się w sądzie lwowskim a sprzedaż ma się odbyć sposobem przepisany w postępowaniu egzekucyjnym (§§. 142, 145 ust. konkurs.);

2. ruchomości fizyczne, znajdujące się na obszarze gminy miasta Lwowa, których sprzedaż sądowa nastąpić ma po myśli §§ów 145 do 148 i §u 269 cesarskiego patentu z 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208, jeżeli tego żąda sąd spadkowy lub komisarz sądowy, któremu sprzedaż poruczono;

3. sądownie zajęte ruchomości fizyczne, nadsyłane c. k. Sądowi powiatowemu Sekcja I we Lwowie w celu sprzedania przez licytację lub z wolnej ręki (§§. 268 i 274 O. e. i §§. 390 i 393 reg.).

§. 3.

Od przyjęcia i sprzedaży w przedaźni sądowej wyłączone są:

- a) przedmioty zapalne i łatwo wybuchające;
- b) przedmioty pochodzące z mieszkań, w których panują lub panowały choroby zakaźne, dopóki mieszkania te nie przejdą przepisanej dezynfekcji;
- c) zanieczyszczone lub robactwem obsiadłe przedmioty, dopóki nie zostaną wyczyszczone;
- d) przedmioty, do których pomieszczenia, choćby tylko częściowego, lokal przedaźni nie wystarcza (np. wielkie składy towarów, większe maszyny itp.);
- e) przedmioty ulegające rychłemu zepsuciu i z reguły żywe zwierzęta

Sprzedaż w przedaźni sądowej.

§. 4.

Czy sprzedaż ma odbyć się w przedaźni sądowej, o tem stanowi Sąd egzekucyjny (c. k. Sąd powiatowy Sekcja I we Lwowie, §§. 272, ustęp 1, 274 i 289 Ord. egz.). Z zastrzeżeniem wyjątku, wynikającego z §u 2, l. 2, sprzedaż w przedaźni może być zarządzona z urzędu lub na wniosek strony.

Co do sprzętów domowych i wszelkich takich rzeczy, których wartość jest nader mała w stosunku do kosztów, jakich wymagałby transport do przedaźni i ewentualny zwrot, sprzedaż w przedaźni można zarządzić tylko w takim razie, jeżeli przedstawienie i odstawa uskutecznić się dadzą przy sposobności transportu innych przedmiotów — bez kosztów lub kosztem nieznacznym (§. 281 Ord. egz.).

§. 5.

W przedaźni odbywa się sprzedaż przez licytację. Licytacja odbywać się może według mas egzekucyjnych (konkursowych) lub według grup przedmiotów, tak, że przedmioty tego samego rodzaju, należące do rozmaitych mas, można licytować równocześnie, lecz każdy z osobna. W tym ostatnim przypadku co do każdej masy spisać należy osobny protokół.

Do licytowania pewnych grup przedmiotów tego samego rodzaju można z góry wyznaczyć poszczególne dni każdego tygodnia lub miesiąca.

§. 6.

Wyznaczając termin licytacji, można zamiast godziny rozpoczęcia podać przeciąg czasu, w którym licytacja ma się odbyć, na przykład: we czwartek dnia 7. czerwca 1903 między godziną 9. a 12. przedpołudniem sprzedane będą w drodze licytacji itd.

§. 7.

Przedmioty, za które na licytacji w przedaźni nie ofiarowano kwoty dorównującej cenie wywołania, można w przedaźni sprzedać z wolnej ręki, jeżeli jest nadzieja, że się uzyska przy takiej sprzedaży cenę wyższą, niż kwota ofiarowana przy licytacji (§. 280, ust. 2 i 3 Ord. egz.). Nie stanowi przytem różnicy, czy najwyższa cena za przedmiot taki przy licytacji ofiarowana najniższej dopuszczalnej granicy (§. 277 Ord. egz.) dosięgła, czy też jest od niej niższą. W razie sprzedaży z wolnej ręki nie wolno sprzedać rzeczy poniżej połowy wartości sz-

cunkowej; gdy zaś najwyższa cena przy licytacji ofiarowana przenosi połowę wartości szacunkowej, nie wolno jej sprzedać poniżej tej ceny ofiarowanej.

Zarządzając sprzedaż w przedaźni, winien Sąd egzekucyjny orzec na wniosek strony lub z urzędu, czy w danym razie w myśl pierwszego ustępu przedmioty należy w przedaźni z wolnej ręki sprzedać. Na wniosek strony można orzeczenie to wydać i później; wniosek taki podać jednak należy do Sądu egzekucyjnego najpóźniej w przededniu licytacji.

Zezwalając na sprzedaż z wolnej ręki w przedaźni, winien Sąd egzekucyjny oznaczyć zawsze cenę, poniżej której przybicie tych przedmiotów przy licytacji nastąpić nie może.

§. 8.

Co do przedmiotów, w celu sprzedaży c. k. Sądowi powiatowemu Sekcja I we Lwowie nadsyłanych i w przedaźni sprzedawanych (§. 2, l. 3), obowiązują przepisy §u 268 Ord. egz. Przepis §u 7, ustępu 1 tego rozporządzenia, dotyczący ceny sprzedaży z wolnej ręki.

§. 9.

Czas, przez który przedmioty dostawione do przedaźni w celu sprzedaży z wolnej ręki pozostać w niej mogą, oznaczy peryodycznie na pewien okres czasu z góry i do publicznej poda wiadomości Sąd powiatowy Sekcja I we Lwowie, z uwzględnieniem stanu czynności i wolnego miejsca w przedaźni. Z reguły nie może termin do sprzedaży z wolnej ręki przekraczać dni 14. Sąd powiatowy Sekcja I we Lwowie może jednak w poszczególnym przypadku, przy sprzedaży z wolnej ręki, ograniczyć powyższy ogólny czas przechowania do krótszego terminu, jeżeli tego wymagają rodzaj przedmiotu lub inne względy rzeczowe.

§. 10.

Tak licytacje jak i sprzedaż z wolnej ręki odbywają się w przedaźni tylko w dnie powszednie.

§. 11.

Przedmioty, przeznaczone na sprzedaż, dostawić należy do przedaźni z reguły na trzy, najpóźniej zaś na dwa dni przed dniem licytacji. Koszlowności i inne wartościowe rzeczy, przechowane w kancelaryi sądowej lub w urzędzie depozytowym, dostawić należy do przedaźni z reguły dopiero w samym dniu licytacji.

Przedmioty, skądinąd nadesłane, które ma się w przedażni z wolnej ręki sprzedać, dostawić należy do niej bezzwłocznie.

§. 12.

W celu dostawienia i oddania do przedażni odbiera przedmioty organ wykonawczy.

Przeniesienie do przedażni w celu sprzedaży nie jest identyczne z wdrożeniem egzekucyjnego przechowania (§. 259 Ord. egz.); nie należy przeto wniosku o sprzedanie w przedażni uważać za wniosek o egzekucyjne przechowanie połączony z wnioskiem o sprzedaż.

§. 13.

Zarządzając sprzedaż w przedażni (§. 4, ust. 1) orzec należy, że organ wykonawczy zabierze zajęte przedmioty w czasie w §ie 11ym określonym w celu ich sprzedania i odstawi do przedażni.

Późniejszy wniosek o zaniechanie przeniesienia przedmiotów do przedażni wtedy tylko wolno uwzględnić, jeżeli się równocześnie postępowanie sprzedażne lub egzekucję zastanawia lub odracza.

Oglądanie przedmiotów w przedażni umieszczonych.

§. 14.

Przedmioty, umieszczone w przedażni, wolno mającym chęć kupna oglądać w ogłoszonych godzinach urzędowych.

Koszta transportu i przechowania. Ubezpieczenie.

§. 15.

Koszta transportu ponosi na razie państwo a interesowani obowiązani są zwrócić je według taryfy przez Ministerstwo sprawiedliwości zatwierdzonej.

Aż do dalszego zarządzenia nie są strony obowiązane zwracać dalszych kosztów, jakie państwo ponosi przez przechowywanie i sprzedaż przedmiotów w przedażni.

Odpowiedzialność za przedmioty do sprzedaży w przedażni przeznaczone spoczywa na państwie od chwili objęcia ich w celu transportu.

Przedmioty, umieszczone w przedażni, muszą być ubezpieczone od ognia; można je według potrzeby także od włamania i kradzieży ubezpieczyć.

Zwrot kosztów transportu.

§. 16.

Koszta transportu (§. 15) stanowią część integralną kosztów sądowej sprzedaży i mają po myśli §u 286, ust. 2 Ord. egz. (§. 288 Ord. egz.) pokrycie w cenie przy sprzedaży uzyskanej.

W razie wstrzymania egzekucyi lub postępowania sprzedażnego należy kosztu transportu ściągnąć od egzekwującego wierzyciela. Jeżeli sprzedaż kilku popiera wierzycieli, natenczas ponoszą oni kosztu w stosunku swych wierzytelności. znajdujących pokrycie.

Przy obliczeniu tych kosztów uwzględnia się wierzytelności, znajdujące pokrycie, tylko do sumy dziesięciu koron lub wielokrotności dziesięciu koron, zaokrąglając ją przytem do najbliższej wyższej wielokrotności. Wierzytelności poniżej dziesięciu koron nie uwzględnia się zupełnie. Oblicza się, dodając kapitał, odsetki i kosztu.

§. 17.

Koszta transportu, niewyrównane przez potrącenie z ceny przy sprzedaży uzyskanej, ściągnąć należy w sposób przepisany dla ściągnięcia kosztów komisji sądowych.

Składowe od przedmiotów niepodjętych przez nabywcę.

§. 18.

Nabywca obowiązany jest przedmioty kupione, bez różnicy, czy je przy licytacji czy z wolnej ręki nabył, podjąć natychmiast lub najpóźniej w dzień po licytacji, względnie po sprzedaży. Od przedmiotów, których w czasie właściwym nie podjął, winien nabywca opłacać składowe od początku drugiego dnia po licytacji, względnie po sprzedaży. Z tą chwilą ustaje odpowiedzialność państwa za przedmiot nabyty (§. 15, ustęp 3). Ponadto ma Sąd egzekucyjny prawo oddać te przedmioty trzeciej osobie w przechowanie na koszt i niebezpieczeństwo nabywcy.

Wysokość składowego oznacza taryfa zatwierdzona przez Ministerstwo sprawiedliwości.

Odstawa przedmiotów niesprzedanych.

§. 19.

Przedmioty, których nie sprzedano ani na licytacji, ani z wolnej ręki w terminie do tego wyznaczonym, zwrócić należy dłużnikowi (przechowawcy).

Odstawę zarządza się i skutecznia z urzędu.

Koszta odstawy zapłacić ma wierzyciel egzekwujący (§. 16, ustęp 2 i 3)

Z uskutecznieniem zwrotu ustaje odpowiedzialność państwa (§. 15, ustęp 3).

Przechowanie w przedaźni (przechowanie dobrowolne).

§. 20.

O ile miejsce wolne na to wystarczy, można oddawać do przedaźni zajęte sądownie ruchomości w celu uzyskania sądowego ich przechowania. Do takiego przechowania stosują się przepisy §u 259 Ord. egz.; przechowanie w przedaźni to samo ma znaczenie, co przechowanie w zakładzie stojącym pod publicznym nadzorem.

Wyłączone od przyjęcia w przechowanie w przedaźni są przedmioty wymienione w §ie 3cim.

Przez jaki najdłuższy dopuszczalny przeciąg czasu trwać może to przechowanie, oznaczy peryodycznie na pewien okres czasu z góry i do publicznej poda wiadomości Sąd powiatowy Sekcja I we Lwowie, biorąc wzgląd na przestrzeń wolnego miejsca w przedaźni. W wyjątkowych przypadkach może Sąd na wniosek strony z ważnych powodów przedłużyć trwanie przechowania.

Za przechowanie takie uiszcza się opłata. Wysokość opłaty stosuje się do taryfy zatwierdzonej przez Ministerstwo sprawiedliwości. Pod względem ściągania i prawa pierwszeństwa tych opłat obowiązują przepisy §§ów 16 i 17 tego rozporządzenia.

Należitości za przechowanie, uchylone przed licytacją, ściągnąć należy od egzekwującego wierzyciela po myśli §u 17go tego rozporządzenia (§. 259 Ord. egz.).

Pod względem kosztów dostawy (odstawy) tych przedmiotów do przedaźni, stosują się analogicznie przepisy §§. 15, ustęp 1, 16, 17 i 19 tego rozporządzenia.

Postanowienia szczególne o dobrowolnej licytacji w przedaźni.

§. 21.

Zabranie i dostawa (odstawa) przedmiotów wymienionych w §ie 2, l. 2 do przedaźni, przeprowadzenie licytacji, jak niemniej przyjęcie i użycie kwoty za nie uzyskanej należy do komisarza sądowego, któremu poruczono przeprowadzenie licytacji.

Dostawa (odstawa) uskutecznia się na koszt i niebezpieczeństwo stron interesowanych. Odpowiedzialność za przedmioty do przedaźni przyjęte ponosi państwo od chwili oddania ich do przedaźni. Obowiązują co do dobrowolnych licytacji wogóle przepisy §u 18go.

Początek mocy obowiązującej.

§. 22.

Otwarcie przedaźni sądowej we Lwowie nastąpić ma w dniu 1. lutego 1903 we Lwowie, przy ulicy Jagiellońskiej l. 15.

Moc obowiązująca przepisów w tem rozporządzeniu zawartych rozpoczyna się z dniem ich ogłoszenia.

Koerber wlr.